

Spoved' o dedičstve predkov
a skúmaní osobnej sexuality
ostrá ako Bernhardove žiletky

Jewish Cock

**KATHARINA
VOLCKMER**

PRELOŽILA DANIELA KRŇÁČOVÁ

Copyright © Éditions Grasset & Fasquelle, 2021

Translation © Daniela Krnáčová, 2022

Design & layout © Elena Čániová, 2022

Slovak edition © Laputa/Literárna bašta, 2022

ISBN 978-80-99944-84-9

Spoveď o dedičstve predkov
a skúmaní osobnej sexuality
ostrá ako Bernhardove žiletky

Jewish Cock

**KATHARINA
VOLCKMER**

PRELOŽILA DANIELA KRŇÁČOVÁ

*Na pamiatku Davida Millera, v ktorého
kresle som napísala túto knihu*

Uvedomujem si, že nie je práve najvhodnejšia chvíľa vyťahovať to, doktor Seligman, no spomenula som si, ako sa mi raz snívalo, že som Hitler. Ešte aj teraz, keď vám o tom hovorím, sa cítim trápne, no naozaj som ním bola, z balkóna som prednášala svoju reč pred zástupom fanatických stúpencov. Mala som oblečenú uniformu so smiešnymi zdurenými nohavicami, nad hornou perou ma štekli drobné fúzy, a zatiaľ čo som všetkých uchvacovala svojím hlasom, ruka mi vírila vzduch. Nespomínam si, o čom som hovorila – tuším to malo niečo spoločné s Mussolinim a akousi absurdnou túžbou po expanzii –, ale na tom napokon nezáleží. Fašizmus nie je nič viac než len samoúčelná ideológia, nenesie nijaké poslanstvo a Taliani nás v tom nakoniec aj tak premohli. Človek v tomto meste neprejde viac než sto metrov bez toho, aby niekde nezahliadol slová *pasta* či *espresso*, ešte aj ich otrasná zástava visí na každom rohu. Zato slovo *sauerkraut* nevidieť nikdy nikde. S našou žalostnou kuchyňou by sme si impérium na tisíc rokov nikdy nepodmanili. Existujú predsa určité hranice toho, čomu môžete ľudí vystaviť, a každý, komu by ste druhý raz ponúkli to, čo tu nazývame jedlom, by radšej zobral nohy

na plecía. Vždy to bola naša slabá stránka, nikdy sme nič nevytvorili čisto pre potešenie, všetko muselo mať vznešenejší účel – nie nadarmo v nemčine neexistuje slovo pre pôžitok, poznáme iba túžbu a radosť. Naše hrdlá nikdy nezvlhnú natoľko, aby sme niekomu oddane vyfajčili, pretože sme odchovaní na suchom chlebe. Poznáte ten príšerný chlieb, ktorý jeme a o ktorom všetkým rozprávame, akoby to bol nejaký nevyčerpatelný mýtus? Domnievam sa, že je to Boží trest za všetky zločiny, ktoré sme spáchali, a preto z tejto krajiny nikdy nevzide niečo také zmyselné ako bageta alebo také vláčne ako čučoriedkové mafiny, ktoré dostať tu. Aj to je jeden z dôvodov, prečo som musela odísť: už som sa viac nechcela podieľať na tomto chlebovom podvode. V každom prípade som pri prednášaní toho, čo by sme dnes nazvali nenávisným prejavom, cítila, že vášnivý aplauz, ozývajúci sa zdola, iba chabo kompenzoval moje viditeľné deformity. Bolestivo som si uvedomovala, že sa ani trochu nepodobám na árijský ideál, o ktorom celé tie roky meliém. Niežeby som mala konskú nohu, no ani všetci mŕtvi Židia, ba dokonca ani moje údajné vegetariánstvo by nestačili na to, aby ma dostali do Riefenstahlovej zmyselných filmov. Pripadala som si ako podvodníčka. Vari si nikto nevšimol, že vyzerám ako starý zemiak s umelými vlasmi? Dodnes si presne pamätám smútok, ktorý som po prebudení cítila, smútok z vedomia, že nikdy nebudem jedným z tých nádherných nemeckých chlapcov s telami gréckych sôch a pokožkou, ktorá sa pod slnečnými lúčmi mení na nádherne zlatú, smútok z toho, že sa nikdy nestanem tým, čím som mala byť.

Netvrším, že mi je Hitlera ľúto, a určite nie je prijateľné vyhladiť celé etnikum len preto, že sa vo svojom tele necítite dobre a jeho príslušníci stelesňujú všetko, čo na

sebe nenávidíte, no prinútilo ma to zamyslieť sa nad jeho súkromným životom. Jeho každodennosťou. Predstavili ste si niekedy führera v pyžame, doktor Seligman, ako sa prebúdzajú strapatý a tacká sa izbou, ako hľadá svoje papuče? Nejaká smutná osôbka už knihu o jeho súkromí určite napísala, ja si ho však oveľa radšej predstavím sama, knihy by ho iba ochudobnili. Už vidím tú posteľnú bielizeň so svastikou, k nej ladiace pyžamo a všetko ostatné vrátane raňajkovej misky. Raz som takú videla v Poľsku, v jednom z tých čudných starožitníctiev plných pozostalostí po ich vlastných trýzniteľoch, kde predávali misky a taniere, pomalované zospodu drobnými svastikami. Celé to pôsobilo ako akési zvrátené barbie univerzum, v ktorom ste si, ak ste dosť dlho šetrili, mohli zaobstarať celkom nový život, žiarivý a dokonale zladený. Predstavujem si aj krátku televíznu reklamu, v ktorej veľkolepá bábka Hitlera na nablýskanom koni zachraňuje dobrú Nemku z rúk chlipného Žida, potom spolu cválajú v ústrety zapadajúcemu slnku, rasa konečne zachránená a v bezpečí. Akokoľvek boli nacisti kreatívni, pokiaľ ide o médiá, v tomto prípade nepochybne premrhali marketingovú príležitosť. Len si predstavte, akú obrovskú zábavu by nemecké deti zažívali pri hre s niečím ako LEGO koncentračný tábor s názvom Freudenstadt – postav si vlastnú pec, zorganizuj deportácie a nezabudni vydobýť čo najviac lebensraumu. A mohli zacieliť aj na dospelé publikum – okrem všetkých rukavíc a tienidiel z kože mohli mať análne kolíky s konskou tematikou, vyrobené z pravých vlasov nepriateľa. Ale túto možnosť už prepásli. Nechcem vás uraziť, doktor Seligman, najmä nie teraz, keď máte hlavu medzi mojimi nohami, no nezdá sa vám genocída tak trochu vzrušujúco perverzná?

Keď som sa nedávno vracala domov, akási osoba skočila pod vlak – niekto túžil odísť vo veľkom štýle a ako posledné zbohom v našej každodennej vojne s beznádejou poriadne vytrestať svojich spolucestujúcich. Naspäť som teda musela kráčať jednou z tých častí Londýna, kde žijú ľudia predošlých generácií, ľudia so skutočným nábytkom a čistými vaňami, s vysvietenými hračkárstvami, vďaka ktorým detstvo vyzerá ako francúzsky vynález, a s predzáhradkami, kde sa jar, zdá sa, začína skôr než kdekoľvek inde. Predovšetkým zbožňujem tmavé kvety magnólií, vyzerajú tak elegantne, takmer purpurovo. Už ste ich videli, doktor Seligman? Pred taký dom by nikomu ani len nenapadlo vyhodiť vrece s odpadkami – aj drsné náтуры sa tu premieňajú na nežné –, zatiaľ čo moja príjazdová cesta je neustále podrobená vyčíňaniu neznámych ľudí, a tak na nej ráno, keď cez závesy vykúkam von, nachádzam všetko možné od hrdzavých mrazničiek a starých kozmetických tašiek až po pokazené hračky. Zaujímalo by ma, prečo si ľudia myslia, že ma ich nefunkčné predmety potešia. Svoju potupu som už takmer vyjaviť celému svetu, keď som skoro napísala odkaz, aby s tým prestali, čo je asi také zlé ako prosiť o jedlo alebo o čisté nohavičky. Požiadali ste už niekedy niekoho o rešpektovanie vašej dôstojnosti? Nežiadam nič radikálne, nijaký sex na úrovni ani skutočné city. Kiežby mi tam občas aspoň nechali niečo zaujímavé, toto však vyzerá, akoby ma posadla akási úchylná víla, ktorá sa chce uistiť, že nijaký princ nikdy nedovídi na moje okno a že všetky moje sny budú napokon smrdieť po líščích šťankách a pripomínať plasty, aké ukazujú v dokumentárnych filmoch o tom, ako sme zabili matku Zem. Stávajú sa predmetmi viny a zhnusenia a ja sa v noci snažím zaspáť bez jasných predstáv o svojej budúcnosti. To preto som už

dávno prestala navštevovať časti mesta, ktoré si nemôžem dovoliť; nútia ma pozeráť sa na všetky moje neúspechy ako cez zväčšovacie sklo a pripomínajú mi všetko, čo mi rodičia nikdy neodpustia. Prečo som len neroztiahla nohy v správnu chvíľu, lepšie sa o seba nestarala a nevydala sa za jedného z tých mužov s tmavými magnóliami v predzáhradke? Aj ja som mohla byť jednou z bezstarostných žien, čo vyesedávajú v nóbl kaviarňach. Bolo by to ako žiť v predajni s čokoládou, doktor Seligman. Myslím si, že práve preto boháči vyzierajú, akoby ich práve niekto pretiahol dildom vyrobeným na mieru, zatiaľ čo im vo vedľajšej miestnosti ktosi iný vyžehlil čerstvo vypratú posteľnú bielizeň. To je tiež dôvod, prečo sú ich deti menej škaredé – pretože si ich môžu dovoliť, pretože ich deti vedia, že majú právo existovať. Takto zrejme funguje nadradenosť. Myslíte si, že bol omyl prísť radšej sem k vám, doktor Seligman?

Nedesí ma, čo sa chystáme urobiť, doktor Seligman. Smrť ani nič podobné ma nedesí. Viem, že vám môžem veriť a že smrť je tichá. Hlučné veci, pre ktoré dávime, vrieskame a nariekame, nás v skutočnosti nikdy nezabijú. Tie sa iba snažia pritiahnúť pozornosť. Sú ako mačky na jar, doktor Seligman – chcú cítiť náš odpor, v noci nás budiť a počúvať melódiu našich nadávok, nemajú však v úmysle ubližovať. Smrť je všetkým, čo v nás narastá, všetkým, čo nakoniec vybuchne, prestúpi svoje prirodzené hranice a zaplaví to, čo potrebuje dýchať. Infekcie množiace sa bez povšimnutia, srdcia lámuce sa bez varovania. V tomto sa filmy a televízne relácie plné pornografického násilia mýlia, doktor Seligman: takto ľudia zomierajú len málokedy. Všetko to už dávno nosíme v sebe, podobu našej smrti, nikto proti tomu nič nezmôže, rovnako ako od istého momentu po